

před sebe umístili nějaké citlivé zpodobení ukřižovaného Ježíše, které vám umožní jak dávat, tak přijímat.

A než začnete, měli byste vědět dvě věci:

- K odkrývání vnitřních stavů potřebujeme obrazy. Budete hledět na obraz toho, co lidé popírají a čeho se nejvíce bojí: obnažení, zostuzení, zranitelnosti a prohry. Ježíš se s tímto problémem ztotožnil a plně ho odhalil – aby nás ho jako nějaký homeopatický lék zbavil. Kříž nám z očí a z mysli stahuje clonu popírání a strachu. Ježíš se stal obětí, abychom si mohli přestat vybírat za obět jiné nebo dělat obět ze sebe.
- Každý věrný obraz ukřižovaného je už také obrazem vzkříšení. V rozepjatých pažích a vědoucím pohledu je již vítězství nad vším utrpením.

JEŽÍŠ K VÁM PROMLOUVÁ Z KŘÍŽE

Jsem to, čeho se nejvíc bojíš: tvé nejhlubší, nejzraněnější, nahé já. Jsem to, co činíš tomu, co bys mohl milovat.

Jsem tvoje nejhlubší dobrota a tvoje nejhlubší krása, jež popíráš a poškozuješ. Tvoje jediná špatnost spočívá v tom, co děláš dobrotě – své vlastní dobrotě i dobrotě kohokoli jiného.

Utíkáš od jediné věci, a dokonce napadáš jedinou věc, která tě skutečně promění. Ale nic není třeba nenávidět a napadat. Budeš-li to zkoušet, staneš se zrcadlovým obrazem téhož.

Obejmi to všechno ve mně. Jsem ty sám. Jsem veškeré stvoření. Jsem všichni a všechno.

NYNÍ PROMLOUVÁTE VY V ODPOVĚĎ UKŘIŽOVANÉMU

Bratře Ježíši, jsi můj život, který popírám. Jsi moje smrt, které se bojím. Svůj život i smrt objímám v tobě. Nyní už vím – skrze tebe

a díky tobě –, že život a smrt nejsou protiklady. Jsi mé plné já – já v nahotě. Tvé působení je nekonečné, a tak i má proměna je nekonečná. To je má božská možnost. (*Žůstaňte u této myšlenky, dokud nepronikne za slova.*)

Ty, bratře Ježíši, jsi moje hrubě přehlížená a opovrhovaná duše. Jsi to, co činíme dobrotě. Jsi to, co činíme Bohu. Jsi hrubě přehlížená a opovrhovaná duše každé věci. Jsi to, co činíme tomu, co bychom měli a mohli milovat. Jsi to, co činíme jeden druhému. Jsi to, co činíme Skutečnosti, již máme přímo před sebou. Jsi to, co činíme sami sobě. (*I těmto slovům dopřejte čas usadit se v nitru.*)

Nenávidím právě ty věci – a bojím se právě těch věcí –, které mne spasí. Kéž mi tato myšlenka pomůže tyto věci milovat, mít s nimi trpělivost a také jim odpouštět.

Prostě neumím připustit, že by mne někdo mohl milovat „pro nic za nic“. Chci toho být hoden a zasloužit si to. A pak požaduji totéž i od jiných. Ale tvá náruč zůstává rozpražena pro celý svět a celý jej objímá.

Ty jediný, Kriste Ježíši, odmítáš křížovat, a to i za cenu, že budeš sám ukřižován. Nikdy ze sebe neděláš obět a nevoláš po odplatě, jen z tohoto kříže – svého trůnu převráceného vzhůru nohama – vdechuješ do světa všeobecné odpuštění.

My lidé tak často nenávidíme sami sebe, ale pomýleně zabíjíme tebe a jiné.

Tys stejně vždycky věděl, že to uděláme, že? A přijal jsi to.

Nyní mne zveš ven z toho nekonečného koloběhu iluzí, které si dělám, a násilí, které zaměřuji vůči sobě samému i vůči ostatním.

Chci přestat s křížováním tvého požehnaného těla, tohoto požehnaného lidství, této svaté matky země.

Děkuji ti, bratře Ježíši, že ses stal člověkem a celou cestu jdeš se mnou. Teď už nemusím předstírat, že jsem Bůh.

Je víc než dost a víc než dobré prostě vědět, že jdeme společně.

Děkuji ti, že ses stal smrtelným a konečným a já nemusím předstírat, že jsem nesmrtelný a nekonečný.

Děkuji ti, že ses stal malým a poníženým a já nemusím předstírat, že jsem větší a stojím výše než jiní.

Děkuji, že tak směle a veřejně neseš naši hanbu a nahotu a já nemusím skrývat nebo zapírat naši lidskou skutečnost.

Děkuji, žeš na sebe vzal vyloučení a vyhnání, neboť jsi byl ukřižován „za hradbami“, a žeš mi umožnil poznat, že právě tam se s tebou setkám.

Děkuji, že ses „ztotožnil s hříchem“, a já tak nemusím popírat svá selhání a mohu poznat, že dokonce i mé chyby jsou tou nejpravdivější a nejvíce překvapující cestou k lásce.

Děkuji ti, že ses stal slabým a já nemusím předstírat, že jsem silný.

Děkuji ti, že ses ochotně nechal pokládat za nedokonalého, chybujícího a divného, a já tak nemusím být dokonalý nebo bezchybný a nemusím si idealizovat takzvanou normalnost.

Děkuji ti, žeš byl nemilován a neoblíben takovou spoustou lidí a já se nemusím za každou cenu snažit, aby mě každý miloval a měl rád.

Děkuji ti, žeš byl pokládán za ztroskotance, a já tak nemusím předstírat, že jsem „úspěšný člověk“, a ani se snažit jím být.

Děkuji ti, žeš dovolil, abys byl podle měřítek náboženství i státu pokládán za pomýleného, a já nemusím mít ve všem pravdu.

Děkuji ti, žeš byl po všech stránkách chudý, a já tak vůbec nemusím usilovat o to, být bohatý.

Děkuji ti, bratře Ježíši, že jsi byl vším, čím lidé opovrhují a čeho se bojí, a já tak mohu v tobě a skrze tebe plně přijmout sebe – a každého jiného!

Ukřižovaný Ježíši, děkuji, že mi zjevuješ všechny tyto věci v jednom velkém obraze pochopení a milosrdenství. Ano, to, co říkali středověcí mystikové, je pravda: *Crux probat omnia* – „Kříž potvrzuje/dokazuje/využívá všechno.“ (*Žůstaňte u této křesťanské maximy, dokud vám nebude dávat smysl.*)

Chci tě milovat v této podobě, bratře Ježíši. Potřebuju tě takto milovat, jinak na tomto světě nikdy nebudu svobodný a šťastný.

Ty a já, bratře Ježíši, jsme jedno a totéž.